

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Θέατρον 'Αλάμπρα II. Χόρν «Η Γυναίκα Θάλασσα»— Στο καινούργιο του έργο που δόθηκε στην «'Αλάμπρα» από την ένωση καλλιτεχνών ό κ. Χόρν είχε δυστυχώς άποτυχία. Έλεσε έξω και στην άρχιτεκτονική του έργου και στη διαγραφή των περισσότερων χαρακτήρων και προπάντων της ήρωίδας του.

Όλόκληρη ή πρώτη πράξη θά μπορούσε αξιόλογα νά λείψη γιατί δεν έχει καμιά έσωτερική ένότητα με τó υπόλοιπο έργο. Κατασκευάστηκε μόνο και μόνο γιά νά σκεπάση τή δημιουργική άδυναμία του συγγραφέα όσον άφορά τó κύριο πρόσωπο του έργου του. Μέσα σ' αυτή ό κ. Χόρν προσπαθεί νά μās εξηγήση ποιός θέλει νά ναι ό χαρακτήρας τής ήρωίδας του, βάζοντας μερικούς νησιώτες νά μιλάνε σ' ένα καφενέιο γιά τήν όμορφιά της, τή γοητεία που εξασκεί άπάνω στους άντρες

και τόν τρόπο που σέρνει στην καταστροφή όσους μπλεχτούν στα δίχτυα της.

Έμεις όμως που παρακολουθούμε άπ' τήν πλατεία, μ' όλη τήν καλή θέληση που έχομε, μās είναι άδύνατο νά δώσουμε πίστη στα λόγια των αξιόλογων—άν έπιμένει—μαρτύρων. Θέλουμε νά ιδούμε με τά ίδια μας τά μάτια. Κι ή δυσπιστία μας δεν είναι άδικαιολόγητη, γιατί έρχεται ή ήρωίδα και με τίς πράξεις της δεν έπιβεβαιώνει τή φήμη της. Περνάει όλόκληρο τó έργο, φτάνουμε στό τέλος και ούτε μιά σκηνή, που νά φωτίσει τó χαρακτήρα της. Η σκηνή του μαντιλιού με τά διάφορα άστεια και τά πασματάκια της, δεν νομίζουμε πώς είναι ικανή νά τά κατορθώση.

Άλλά, επί τέλους, ας μήν ήτανε όπως τή φαντάστηκε ό συγγραφέας. Τουλάχιστον νά μās εμφανιζότανε άπ' τήν κατοπινή της δράση, ως ενδιαφέρον πρόσωπο. Μά ούτε αυτό δεν έγινε. Άπάνω στη σκηνή μιλούσε, κινιότανε ένα πλάσμα έπιτόλαιο, κακομαθημένο και έγωϊστικό που δεν άξιζε τόν κόπον νά προκαλέση τó ενδιαφέρον και τή συμπάθεια ενός δραματικού ποιητή, και του κοινού.

Άκόμα και ή αγάπη που νοιώθει γιά τόν καπετάνιο, όπως παρουσιάζεται, δεν είναι τέτοια που θά μπορούσε νά τήν ανεβάση στα μάτια μας, γιατί δεν τήν έμποδίζει νά πάη νά πέση στην άγκαλιά ενός έφοπιστή σχεδόν με τή μεγαλειότερη εύκολία. Μήπως θά μās ίσχυρισθούν πώς ή πράξη της αυτή είναι άποτελεσμα θυσίας; Ό άνθρωπος ό ήθικά ξεπεσμένος, όταν μιά φορά συνέρθει και λείψει μέσα του τó θείκό φως τής αλήθειας, σίγουρα θά φερθή άλλιώτικα. Κάποιο πάλεμά θά γίνη μέσα του και αυτό θ' άκολουθήση κάποια καταστροφή.

Άπό τούς άλλους χαρακτήρες ό μόνος που είχε σχετική ένότητα ήτανε του καπετάνιου και ό κ. Ροζάν τόν έρμήνευσε έξαιρετικά καλά.

Άπό τούς άλλους χαρακτήρες ό μόνος που είχε σχετική ένότητα ήτανε του καπετάνιου και ό κ. Ροζάν τόν έρμήνευσε έξαιρετικά καλά.

Έπίσης καλοί ή κ. Ροζάν μέρος τής γοησίας μάννας και ό κ. Ίακωβίδης στό ρόλο του Ίαλου Προξένου.

Ό κ. Καρούσος λίγο υπερβολικός. Τó ντύσιμό του θύμιζε περισσότερο άπάχη παρά έλληνα ναυτικό.

Όσο γιά τή δ. Παπαδάκη όμολογούμε πώς δέ μās ικανοποίησε. Τήν περιμέναμε πολύ καλύτερη. Η ήθοποιός που εμφανίζεται με αξιώσεις πρωταγωνίστριας πρέπει νά μās δείξη άκόμα και σέ μιά άποτυχία, πώς έχει άσχητήσει τά άπαραίτητα τεχνικά και έκφραστικά μέσα γιά τήν έρμηνεία πρώτων ρόλων. Κι αυτό δεν τό είδαμε στην δ. Παπαδάκη.

Έπιτρέπεται ποτέ σέ μιά «πρωταγωνίστρια» νά μεταπέφτη τόσο άπότομα άπ' τή μιά έκφραση στην άλλη ή νά στριφογυρίζει άδιάκοπα άπάνω στη σκηνή και νά πετιέται άπό διά κι' άπό κει σχεδόν κάθε φορά που τέλειωνε τήν κουβέντα της; Έπειτα εκείνα τά άτέλειωτα σχελιαστικά έπιφωνήματα και τó τέντωμα του χορμού, τι λόγο είχανε;

Και όμως είχε σκηνές που έδιναν εύκαιρία σέ μιά καλή ήθοποιό νά μās δώση τó μέτρο του ταλέντου της όπως π. χ. ή σκηνή του ιστορικού κλάματος, ή έρωτική σκηνή με τόν

καπετάνιο και πρό πάντων τελευταία με τή μάννα, ή ώραιότερη όλου του έργου.